

EERSTE BRIEF UIT JERUZALEM

door Shlomo Hizak

Jeruzalem, december 2017

Lieve vrienden,

Shalom en zegenwensen voor u vanuit Jeruzalem, Israël!

We bevinden ons in een speciale periode van het jaar en we denken aan de hoop op verlossing en redding en de vreugde in ons hart - Hij heeft dit mogelijk gemaakt.

Elke dag is als een wonder met alle moeilijkheden van het afgelopen jaar in het ziekenhuis. Het voelde alsof ik aan het eind van mijn reis was gekomen, maar door Zijn trouw werd ik wakker in het ziekenhuis en kwam ik terug naar het centrum, terug naar mijn roeping, naar de visie van mijn leven.

De geschiedenis van mijn werk van vele jaren is het delen van het goede nieuws van hoop en verlossing, van de Schrift in veertig verschillende talen - vanuit Zion, Jeruzalem naar Zijn Land en zoveel andere landen. Hij maakte het mogelijk door de gebeden en de trouwe steun van onze vrienden. Rond deze tijd van het jaar vieren we de vreugde van Zijn zegeningen van het Feest van het Licht en het Feest van de Inwijding.

“De Here heeft een woord in Jakob gezonden en het heeft op Israël geschenen” (Jesaja 9: 8)

Ik vertrouw en geloof dat ik zal doorgaan Zion te troosten en een zegen te zijn voor Zion, want mijn ogen hebben Zijn glorie gezien, Zijn verlossing, het wonder van de mensen die terugkeerden naar het land en het herstel van Israël.

Er is zoveel werk dat ik wil doen, ik wil vooral helpen tijdens het Vernieuwingsfeest, de tijd dat we ons allemaal verheugen over de wonderen van Zijn liefde. Ik wil de kleine kinderen helpen, die van de vier hoeken van de aarde naar het Land Israël zijn gekomen, die genezen moeten worden, die onze kinderopvang nodig hebben in Bnei Arazim.

Shlomo en vrienden uit veel landen bij de openingsplechtigheid

De nieuwbouw van Bnei Arazim

Ons Child Care Center is het verhaal van kinderen die op straat werden gevonden, uit gebroken gezinnen. Sommigen hebben hun vader of moeder verloren in de oorlog tussen Oekraïne en Rusland. Het zijn Joden die door de staat Israël naar het Land zijn gehaald. Ze moeten in een nieuw land een nieuwe taal leren en ze moeten worden behandeld. Anderen kwamen uit Ethiopië, uit gebroken gezinnen en als gevolg daarvan zijn deze kinderen gestresst en ze voelen zich verloren. Ons Child Care Center geeft liefde en behandeling. Ze worden vanuit ziekenhuizen uit het hele land naar ons toe gestuurd. We hebben dit werk trouw door de jaren heen gedaan.

Dit Child Care Center is begonnen in een oude paardenstal, die we hebben opgeknapt. De gemeente schoot ons te hulp en bood ons een stuk land aan waar we het nieuwe centrum hebben gebouwd. waar duizenden kinderen werden geholpen.

Dit verhaal deel ik met u over de organisatie waarvan ik achttien jaar voorzitter ben geweest. Mijn hart is bij deze kinderen, die ik opnieuw wil helpen. Ik wil de liefde delen die ik van Hem heb ontvangen en dat ligt in mijn hart. Ik laat u hierbij de bedankbrief zien die ik heb ontvangen toen ik mijn kantoor in dit Child Care Center verliet.

Ik wil u vragen om de kleine kinderen in Zion te helpen. Maak uw speciale gift beschikbaar met uw gebeden in deze tijd van het jaar om het zaad van Abraham te zegenen. We hebben uw hulp en ondersteuning nodig zodat we kinderen van Israël kunnen helpen en het werk van het AMI Jerusalem Center kunnen voortzetten.

Ik wil u bedanken en wens u alle zegeningen van Jeruzalem en een gezegend nieuwjaar,

De uwe,

Shlomo

DANKBRIEF NA 18 JAAR VOORZITTERSCHAP

BNEI ARAZIM בני ארזים
CHILD CARE CENTER מרכז טפול ילדי

רחוב האחים וינברג 4 ת.ד. 8451 ראשון"צ
טל': 03-9679546 פקס': 03-9679547

31.12.2009

Dearest Shlomo,

We wanted to say a few words as you conclude your leading role here after 18 years.

Already thinking about the "child" we wished to create

You were a devoted parent, prophetic.

While we still did not know whether the project would be realized

You knew how to fulfill dreams,

Because that's how you are, Shlomo of ours,

Always with us.

When we began to turn the dream into a picture in black and white

We always knew you were here.

Thanks to you we dared to develop an ideology, to construct a home for it, find soldiers for it,

Once the building stood it was clearly already a special house for children.

In every move and every step, with every search for an idea

We felt that before us was a man of vision and belief.

Your optimism accompanied us with the introduction of every new framework,

We knew that you had already done what had to be done.

Support, encouragement, accompaniment, backup and much love

Gave us strength to continue our work.

Even when we worried, even when there was no money

A small request to you - the problem solved.

Like a father devoted to his children from birth to adolescence

At every parting moment leaving was hard

'Cos from a father like you who takes care of every thing from first to last

The very knowledge of your presence gave us confidence.

We feel you are part of us, as you gave us the feeling that we are growing in a hothouse

And that you will continue to care for us and be by our side with a giant heart and an enormous soul.

Gratitude is too small a word for your accompaniment from the foundations to maturity;

Without you we could not have realized your goal, our goal, to save children from

A seething pit.

We thank you, hug you, love you and hope for a continued close, loving, secure relationship,

And wish you much success in developing new vital and visionary projects.

**Our sincerest wishes, dear President,
Shulamit Blank, members of the Association,
The staff and the children of the Bnei Arazim Center**

בני ארזים BNEI ARAZIM

To our dear chairman SHLOMO HIZAK
and the AMI CENTER
with love from the Bnei Arazim children

Het begon in een stal.

Join the Study Tour from
February 18-28, 2018

It will be your life
experience
with Shlomo

TWEEDE BRIEF UIT JERUZALEM

door Shlomo Hizak

Lieve vrienden,

Shalom en zegeningen voor u vanuit Jeruzalem! Ik groet u met deze woorden:

“Het volk dat in donkerheid wandelt, ziet een groot licht; over hen die wonen in een land van diepe duisternis, straalt een licht.” (Jesaja 9:2 NBG)

Ik ben dankbaar dat het licht dat in onze harten is, de familie van gelovigen in veel landen verenigt. Joden zijn verspreid over de vier hoeken der aarde, maar het wonder is dat ze terugkeren naar Zion, het wonder van onze dagen, de vervulling van Zijn beloften, de bevestiging van Zijn Woord. Hij is Dezelfde gisteren, vandaag en voor altijd, de Schepster van het Universum, de Heilige Israëls, de Rots van onze Redding, moge Zijn vrede tot de harten van alle mensen komen en moge de aarde vervuld zijn met de kennis van de Heer - **Israël staat niet alleen.**

Op woensdag 6 december 2017 erkende de president van de Verenigde Staten, de heer Donald Trump, officieel dat Jeruzalem de hoofdstad van Israël is. Het was vóór onze Joodse viering van het Feest van Inwijding - Hanukkah, en vóór de viering van de geboorte van Jezus, eindelijk is het gebeurd. Als ik met mijn auto in Jeruzalem rijd, zie ik overal de tekst: “God zegene Donald Trump”. We zijn op dit moment dankbaar voor de moed van de president van de Verenigde Staten.

Wij geloven echter dat Jeruzalem altijd de hoofdstad van Israël is geweest, de stad van David. Niemand kan het wegemen, geen enkel volk op deze aarde kan dit feit veranderen, ook niet de Verenigde Naties. Het wordt niet de hoofdstad van de moslimwereld.

Jeruzalem wordt steeds opnieuw in de Bijbel genoemd als de hoofdstad van het joodse volk. In elke vreugdevolle gelegenheid, aan het einde van een joodse huwelijksceremonie, zegt de bruidegom deze woorden luid:

“Indien ik u vergete, o Jeruzalem, zo vergete [mij] mijn rechterhand; Mijn tong kleve aan mijn verhemelte, als ik uwer niet gedenk, als ik Jeruzalem niet verhef boven mijn hoogste vreugde.” (Psalm 137: 5-6)

Al generaties lang drie keer per dag heeft ons Joodse volk deze woorden met al hun gebeden gezegd:

“Moogt Gij wonen in Jeruzalem, Uw stad, zoals u beloofd hebt, en moogt Gij de troon van David, Uw dienstknecht, daar snel vestigen. En het opnieuw opbouwen als een eeuwige stad, spoedig, in onze dagen. Gezegend bent U, God, die Jeruzalem herbouwt.

Het nageslacht van David, Uw dienstknecht, moge U dit snel doen uitspruiten en moogt U zijn hoorn (kracht) verheffen door Uw redding, want het is op Uw redding dat wij de hele dag hopen (en ernaar uitkijken).

Gezegend zijt U, Heer, die ervoor zorgt dat de hoorn des heils ontspruit.” (Daily Prayer Book)

Het wonder van Israël, het wonder van Jeruzalem ligt elke dag voor onze ogen. We hebben veel politieke strijd, de wereld is tegen ons, maar Hij heeft het beloofd en we eisen Zijn beloften op en geloven dat het uur van herstel voor ons ligt.

Ik schrijf deze brief aan u, mijn hart is vol van vreugde en moge zijn vrede in de harten van alle mensen komen. Ik ben dankbaar dat ons Centrum, dat in het hart van Jeruzalem ligt, op loopafstand van de Stad van David, de Berg Zion en de Bovenzaal, de roeping en visie heeft om de zegeningen te delen met de mensen in het Land en alle naties.

In deze tijd van het jaar wil ik u vragen om te bidden voor ons land, ons volk, het zaad van Abraham. Het ligt in mijn hart om nieuwe immigranten, jonge mannen en vrouwen, die zonder hun familie zijn gekomen, te helpen. Ze zijn eenzaam, ze willen aansluiten bij de visie om Zion te herbouwen. Ik wil hen helpen en Zijn liefde met hen delen.

Dit is de visie van mijn leven; de roeping van het AMI-Centrum om een stem van troost te zijn en de boodschap van liefde, vrede en verzoening te delen. Ik vraag u om me te helpen, zodat we ze kunnen zegenen, samen zijn we partners in de wederopbouw van Zion, van Jeruzalem, de Stad van de Grote Koning.

Ik ben dankbaar voor al uw gebeden, steun en liefde voor Zijn Land Israël, Jeruzalem, de Eeuwige Hoofdstad van ons Joodse Volk.

De uwe om Zions wil,

Shlomo

RESOLUTIE 181

door professor Meron Medzini van de Hebrew University of Jerusalem

Het was een onvergetelijke avond. Op zaterdag 29 november 1947 zaten velen in Palestina, het Britse mandaatgebied, aan de radio gekluisterd. We luisterden gespannen naar de uitzending vanuit de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties in Flushing Meadows, New York. Er werd gestemd over twee ontwerpresoluties, die betrekking hadden op de toekomstige regering van Palestina. Beide resoluties riepen op tot beëindiging van het Britse mandaat. De ene resolutie wilde een federatie, de andere de verdeling van het land in een Joodse en een Arabische staat, onderling verbonden in een economische unie, en een geïnternationaliseerd Jeruzalem.

Nu of nooit

Ik was vijftien en zat in mijn eentje thuis te luisteren naar onze oude "Philco" radio. Ik was er persoonlijk bij betrokken: mijn vader deed vanuit New York live verslag van de beraadslagingen en de stemming. Hij werkte voor Israël Radio en de krant Ha'aretz. Mijn moeder was secretaresse van de Joodse delegatie bij de Verenigde Naties. Haar baas was Moshe Sharett (later minister van Buitenlandse Zaken en Premier van Israël), en Abba Eban (later ambassadeur van Israël bij de VN en in Washington, en minister van Buitenlandse Zaken). Mijn zus was in dienst bij de Haganah, de Joodse ondergrondse. In mijn hand had ik een papier met de namen van de 57 landen die deelnamen aan de stemming. Dat waren alle leden van de VN in die tijd. We voelden: het was nu of nooit.

Aangenomen!

De plaatsvervangend secretaris-generaal van de VN las de namen van de landen voor en ik hield de stemming bij op mijn lijstje. Afghanistan: tegen. Argentinië onthield zich. Het derde land was Australië – voor. En zo ging het door. De uitslag was erg onzeker. Veel hing af van de Fransen. Toen die voorstemden ontstond het gevoel dat Resolutie 181 aangenomen zou worden, maar slechts met een kleine meerderheid. Een resolutie van de Algemene Vergadering vereist een twee derde meerderheid, en geldt alleen als een aanbeveling. Vlak voor middernacht Israëlische tijd was men klaar met stemmen: 33 voor, 13 tegen, 10 onthoudingen en één afwezig. De resolutie was aangenomen. We renden de straat op om de aanstaande stichting van de Joodse staat te vieren, de eerste sinds de vernietiging van de tweede tempel in 70 A.D.

Terwijl we in de straten dansten, merkten we niets van de woedende reacties van de Arabische delegaties, die de stemming afwezen, en botweg zeiden dat ze er niet door gebonden waren. Ze verklaarden dat ze oorlog gingen voeren om het teniet te doen. Zeventig jaar na deze historische stemming wijzen velen van hen deze resolutie nog steeds af.

Waarom is dit zo'n bijzondere dag op onze kalender? Het was de tweede keer dat het streven van het Joodse volk naar een eigen staat erkend werd door de internationale gemeen-

schap, via haar hoogste orgaan: de Verenigde Naties. De eerste keer was in 1922, toen de Volkenbond het mandaat over Palestina aan Groot-Brittannië gaf, op voorwaarde dat het de Balfour Verklaring van 2 november 1917 zou uitvoeren, waarin Groot-Brittannië haar voorkeur uitsprak voor de stichting van een Joods nationaal tehuis in Palestina.

Succes voor Zionistische beweging

Dit was een historisch succes voor de Zionistische beweging. Wat was de aanleiding voor deze stemming? Waarom stemden de Verenigde Staten en de Sowjet-Unie middenin de Koude Oorlog vóór deze resolutie? Wat waren de motieven van de andere landen om vóór of juist tegen het verdeelingsplan te stemmen? Het was 1947, nauwelijks twee jaar na de Tweede Wereldoorlog, waarin een derde van het Joodse volk vernietigd was door de Nazi's. Ongetwijfeld speelde de Holocaust een belangrijke rol in de hoofden van de politici, zeker in West-Europa. Dat verklaarde dat Frankrijk, Nederland, België en Luxemburg voorstemden. De Scandinavische landen vonden dat de Joden een eigen plaatsje onder de zon toekwam. Daarom stemden Zweden, Noorwegen, Denemarken en IJsland voor.

Het Sowjetblok, dat vijf landen omvatte (de USSR, Polen, Wit-Rusland, Oekraïne en enkele maanden later Tjechoslowakije) stemde voor, om de Britten uit Palestina weg te krijgen. Ze namen terecht aan dat er oorlog zou komen, de Joden zouden winnen en misschien wel een Sowjetsatellietstaat zouden worden. Uiteindelijk zouden de Arabieren hun dan weer om wapens vragen om tegen de Joden te vechten, zo redeneerden ze.

Latijns-Amerikaans blok

Het grootste blok werd in die tijd gevormd door de Latijns-Amerikaanse naties, waaronder de vijf republieken van Midden-Amerika. Sommige daarvan hadden wroeging vanwege hun steun aan Nazi-Duitsland in het begin van de oorlog, andere hadden spijt dat ze hun grenzen voor Joodse vluchtelingen hadden gesloten. Belangrijkste argument was dat het Vaticaan hen had verteld dat Jeruzalem een geïnternationaliseerd gebied zou worden, en dat ze dus voor de stichting van de Joodse staat konden stemmen.

Het lag voor de hand dat de Arabische staten (Egypte, Syrië, Libanon, Irak, Saoedi-Arabië en Jemen), de Moslimlanden (Iran, Afghanistan en Pakistan) en de niet-gebonden landen, zoals India, tegen zouden stemmen. Verder onthield China zich van stemming en stemden de Filippijnen vóór. De overige landen vielen nog onder koloniaal bestuur. Vergeet niet dat president Truman veel landen overhaalde om voor het verdeelingsplan te stemmen. Hij begreep dat het noodzakelijk was om het Joodse volk zijn fundamentele recht op zelfbeschikking en een eigen staat te geven, iets dat hen al 2.000 jaar onthouden was.

Sommige landen dachten dat met de stichting van een Joodse staat het antisemitisme zou afnemen, omdat alle Joden zich uiteindelijk in hun oude thuisland zouden vestigen. Maar dit mocht niet zo zijn. Het antisemitisme is nog steeds zeer sterk. Toen we uitgedanst en -gezongen waren, luisterden we naar de toespraken van Golda Meir en later die dag Ben Gurion, de grondlegger van Israël. Op dat moment klonken de eerste schoten al. De Arabieren weigerden een

Joodse staat te accepteren. In wezen doen ze dat nog steeds. Daarna begon onze onafhankelijkheidsoorlog. Toen die afgelopen was, hadden we een Joodse staat, maar wel ten koste van 6.000 doden, één procent van onze hele bevolking. De prijs was hoog, het eindresultaat historisch.

Meron Medzini, Hebreeuwse Universiteit Jerusalem

JERUZALEM, HOOFDSTAD VAN ISRAËL

door professor Meron Medzini van de Hebrew University of Jerusalem

De verklaring van president Trump dat Jeruzalem de hoofdstad van Israël is, leidde overal tot veel emoties. Ook in Israël riep ze heftige reacties op. Premier Netanyahu vergeleek het met de Israëlische Onafhankelijkheidsverklaring, de Balfour Verklaring van 1917, en zelfs met het decreet van koning Cyrus over de Joden, 2500 jaar geleden. Anderen reageerden minder enthousiast en misschien wat nuchterder, en vonden dat de verklaring niet echt veel verschil maakte voor de situatie in de stad. Hoewel de verklaring op het juiste moment kwam, en we er heel blij mee waren, vonden sommigen, die, zoals ik, in Jeruzalem geboren zijn, dat een wat meer praktische, minder officiële verklaring veel zinvoller was geweest.

Toen ik naar de speech van Donald Trump luisterde, had ik de neiging, deze te vergelijken met de historische erkenning van de Volksrepubliek China door Nixon in 1972. Beide betekenden een belangrijke verandering in de Amerikaanse buitenlandse politiek, en beide waren een erkenning van de realiteit. Per slot van rekening was het de stichter van Israël, David Ben-Gurion, die ondanks enorme tegenstand van de hele internationale gemeenschap in 1949 de regering van Tel Aviv naar Jeruzalem verplaatste. Jeruzalem werd de hoofdstad van de Joodse staat, zoals het al zo'n drieduizend jaar de hoofdstad van het Joodse volk was geweest.

Wat president Trump er ook toe gebracht heeft om juist nu Jeruzalem te erkennen als de hoofdstad van Israël, er

zijn maar weinig Israëli's die het er niet mee eens zijn. Toch zouden sommigen veel gelukkiger zijn geweest als er ook bepaalde maatregelen waren aangekondigd, zoals het onmiddellijk verplaatsen van de Amerikaanse ambassade naar Jeruzalem, of dat de Amerikaanse ambassadeur alvast elke week een paar dagen in Jeruzalem zou gaan werken, om een en ander kracht bij te zetten. Tegelijk met de verklaring tekende de president opnieuw voor uitstel, waardoor de ambassade de komende zes maanden in Tel Aviv mag blijven, en minister van Buitenlandse Zaken Rex Tillerson zei dat de verplaatsing van de ambassade jaren kon duren. Dit maakte veel duidelijk, en misschien kwam de feeststemming in Israël wat te vroeg.

Dan is er de kwestie van de timing. De verklaring over Jeruzalem maakte geen deel uit van een groter Amerikaans vredesplan om het Israëlisch-Palestijns conflict op te lossen. Aan zo'n plan wordt al een tijdje gewerkt in Washington en men zegt dat het de komende maanden aan de partijen voorgelegd zal worden. Misschien zei de president tegen de Israëli's dat nu hij ze de erkenning van Jeruzalem als hun hoofdstad had gegeven, zij zich moesten voorbereiden op bepaalde moeilijk verteerbare eisen. De president maakte duidelijk dat hij niet sprak over een verenigd Jeruzalem onder Israëlische heerschappij. Hij zei dat de definitieve grenzen in de stad door de beide partijen bepaald moesten worden, met andere woorden, de toekomst van Jeruzalem staat nog niet vast. Hij sloot niet uit dat Jeruzalem verdeeld zou kunnen worden in twee hoofdsteden van de twee staten, Israël en Palestina, een oplossing waar hij nog steeds aan dacht.

De Amerikaanse erkenning van Jeruzalem als Israëls hoofdstad maakt het nu vrijwel onmogelijk voor de Palestijnen om een zinvol Amerikaans vredesplan te aanvaarden zonder vele belangrijke concessies ten koste van Israël. Hun houding bleek bijna onmiddellijk uit de rellen, de demonstraties en de gewelddadige verwerping van het plan, niet alleen op de West Bank en Gaza, maar ook in verschillende hoofdsteden met een grote moslimbevolking, zoals Djakarta en Dacca. Wat dit betreft verdient de president alle lof, want hij was gewaarschuwd voor zeer vijandige reacties in de Arabische wereld, maar liet zich daar niet door afschrikken.

Door dit te doen nam hij opnieuw de leiding over de Ame-

velen betwijfelen of hij de juiste beslissing heeft genomen. Er wordt ook wel gezegd dat hij het deed voor zijn politieke achterban, de Amerikaanse Evangelische Christenen, die allen echte vrienden van Israël zijn. Daar is absoluut niets mis mee. Dat zit ingebakken in het Amerikaanse politieke systeem. Leaders worden gekozen door bepaalde groepen kiezers om het beleid uit te voeren dat zij steunen.

De Israëli's hopen en vertrouwen er nu op dat de president zich niet door geweld en tegenstand van zijn stuk zal laten brengen, en zal vasthouden aan zijn verklaring. Dat hij zich niet zal laten dwarsbomen en afschrikken door de negatieve houding van veel landen, en zeker niet door de Arabische reactie, maar dat hij standvastig blijft ondanks de bedreigingen. Hoewel ik er niet zeker van ben dat deze verklaring de vrede dichterbij brengt, maakt het de Arabieren en de rest van de wereld zeker duidelijk dat in elk geval Amerika de Joodse claim op Jeruzalem steunt, en het niet als een bedreiging voor de vrede ziet. Misschien dat sommige Arabieren zich aan Trump spiegelen en een meer realistische houding tegenover Israël gaan aannemen. Als dat zou gebeuren, zou Donald Trump de geschiedenis in kunnen gaan als de leider die het ten dode opgeschreven vredesproces tussen Israël en de Palestijnen nieuw leven heeft ingeblazen.

Meron Medzini

Hebreeuwse Universiteit Jeruzalem

rikaanse Midden-Oostenpolitiek, die gedurende zijn eerste jaar leek te zijn vastgelopen. Hij verwierp de traditionele onvriendelijke opvattingen van het ministerie van Buitenlandse Zaken en zelfs van de nationale inlichtingendiensten en het Pentagon, die vonden dat deze stap de Arabieren op stang zou jagen en de Amerikaanse belangen in het Midden-Oosten in gevaar zou brengen. Hij liet zien dat dreigen met geweld hem niet kon afbrengen van een politiek die hij beschouwt als realistisch, juist en eerlijk. Dat deed denken aan de historische daad van president Harry S. Truman, die Israël de facto erkende, twee uur na de Onafhankelijkheidsverklaring. Ook Truman verwierp het negatieve advies van zijn minister van Buitenlandse Zaken, George Marshall.

De verklaring van Trump over Jeruzalem kan zelfs niet gezien worden als een tegemoetkoming aan de wensen van de Joodse gemeenschap in Amerika. In elk geval heeft de meerderheid van de Amerikaanse Joden niet op hem gestemd, en

AMI - Jerusalem Center for Biblical Studies and Research
 stg. Centrum voor Bijbelstudie en Onderzoek
 Postbus 386
 www.bijbelcentrum.org

NL16 INGB 000 3199277
3860 AJ Nijkerk
033-2459528
 info@bijbelcentrum.org